

מסורת הש"ס

(א) וְחִסֵּם לֹא; (ב) שֶׁסֶּם [כָּבֹד];
(ג) בִּצְיָה [כח: ד'] [לְקַח];
(ד) יִמְמוּת כח. צִ"ק כד. סוֹכֵה
[יח:]; (ה) בְּהִרְאָ"שׁ לִיתֵּם וְעַיִן
כִּרְבֹּץ אֲלֵפִים; (ו) פִּסְחִים מ;
(ז) צִס"א: עַם פִּסְוֹלָה,
(ח) וְשֶׁסֶם [כָּבֹד]; (ט) [פִּסְחִים
עוֹי]; (י) [דף מ:];

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. דהא טעמי דפליגין
 יניהו, דאילו דבר שאין
 מתקבץ, תמכין, ואילו (מתקבץ)
 למלאכת איסור כלל
 המלאכה היתור הוא
 נסוק, ואפשר נמי לא
 צביד איסור כלל, ואילו
 מלאכה שאינה צ"ל,
 מתקבץ הוא לעשות אותה
 ממש ועושה
 אותה, אלא שאין כוונתו
 לעשותה לצורכה ולהותיר
 ידבר בשבילה נקראת
 מלאכה במשכן, רש"י.
 כ. דקאמר לקמן דר"א
 נכנס סתם חסם חסם הוי כל
 שש, ועוד דאי היה כלי
 שאין,
 מאי שנא
 אבמטעם, והייתי טעמא.

[illegible]

כירה פרק שלישי שבת

מוסר. שאין מתכוין לכך: **הגהה של מהרש"א** שמשליכין לחוך פסולת» של ברזל דלא שייך כצויה מדאורייתא ומדרבנן אסורה והיכא דליכא נזקא לרבים לא גזרו על השבות: **אבל לא של עץ.** דאסורה לדאורייתא היא וחייב סקילה: **אפילו של עץ נמי.** דהא לרבי שמעון

ומלאתה שאינה צריכה לגופה פטור
ועליה וכל כיבוי אינו צריך לגופו
חוץ מעשי פתמין או מההבוי
הפחילה: הלכך. כיון דאמרת לא
וגורו צבות דכיבוי מתכת במקום
הזוהר דרבים: קוץ צנזום הרבים
ומוליכו פתום פתום מד' אמות. עד
הרבים שישללקנו לצידי רשות הרבים דאיקורא
הוא: וצכרמליה. דלטול
הדידה דרבין: אפילו טובא. יעציתו
אחת: חמין לסוך לון.
דקסכר תתאה גבר ואין החמין
אין הולין אלא מפשיצין:
ולא לסוך חמין. שהתחמנים
העליונים דתתאה
גבצר: צכום. דלשתיה קצעי להו
ניחא ניהא ליה שיחומי הרבה ועוד
שני הוא: אוסר. אפילו חמין
לסוך לון: ספל הרי הוא כאמבטי.
על גב דכלי שני הוא הואיל
לשתיה אלא הרחיה אסרי
שיחומי הרבה ועוד:
צכום רחיה בחמין ליכא.

בצמחיה. דהא לרבי שמעון אש
חמין לתוך זון אסור לא משכ
חמין שהומו ואפילו מע"ש
יהיו צריכין להפיג רמיחתן ואם
לא ירחיקו אפילו פניו ידיו ורוב
החמין: **יח סברא ר' שמעון**
קאי. דלא שרי מ"ק אלא חמין לא
זון ואמא איהו ואסר אף ה
לתוך זון: **ארישא קאי.** לשם
זיווג לתוך חמין דקשרו ב"ה קאס
מתני' שהעניין. מן הא
מרוסין. בין השמשות: לא
לחפון צליון. משתחשך דכלי רא
כל זמן שרומח מבשל
אכל

אדם קיתון של מים לתוך
חמין: מתני' ¹⁰האילפס

ונמי הא מבשל כדי קליפה כמו שאפרש לקמן בעה"א אלא נראה כ
שדרך ליתן המועט במרובה^א ולכן אין מבשלים החמין המועטים כלל
שהחמין של מטה מרובין ומעשרדין בזה הזוגין המועטין ומעבש
שני ולא היו כהוא אמבטי דלעיל^א דקאמר בקשתי להניח פך בא
ראשון ואמאי אינו כאמבטי ודכוותיה אמבטי הוא כלי שני ועוד דאי ב
שהוא לשתי דומיא דכוס ומדנקט אמבטי משמע דכלי שני איירי ו
הואכינא למיגור להראות אותן חמין כל כך סבור דכלי ראשון הוא וכו'
באמבטי שהוא שני לא יתן לתוכו מים אלא דממני^א מיירי בשמי
אמר ר' יוחנן קא^א ה"יני דוקא למאי דס"ד לרב יוסף מעיקרא^א אבל למ
מנסיא כד"ה דאפילו זוגן לתוך חמין מותר ואמאי ממני^א דשריא לתוך
דלחישא קאי ואמר בזום זוגן לתוך חמין^א מאי קמ"ל רב יוסף דספלי
ככותיה וי"ל^א דרב יוסף לביה אחא לאשמעינן דשרו בזום^א : גר"ה
אינו כאמבטי ואמאי אינערדין נמי רבי חייא למימני תריוויי וי"ל דה
כאמבטי ה"א דקא^א ר"ש נמי דאמר באמבטי אפי' חמין ויתון
לתוך חמין ה"א דאסור ואפשר שהיא דלעיל היינו רב דהא אלא שקי
ווא"ת דאמר לעיל (דף מ:) טול בכלי שני ותן אבל בכלי ראשון

ד"ר ש בן מנסיא אצטריכא לי' למתניי' ולא ו אליבא דהלכתא קאמר לה. רש"א.
ד"ר ואסרי באמבטי. רש"א.

מב.

אפילו ש' עין נמי. ואם תאמר ומאי ס"ד למקשה וכי משום דקצר שמואל קרבי שמעון באין מתכוין יסבור כמותו במלואה שאינו רריך לגופה^א וי"ל דס"ד למקשה דודאי הא בזה תליא משום דקצר רבי יהודה למלאכה שאינו רריך לגופה חייב

עליה היכא דמתכוין בשאין מתכוין
נמי החמירו חכמים אצל לרבי שמעון
דפטור עליה מן התורה אף במתכוין
לא חש לאסור מדרבנן כשאין מתכוין
כיוון דמתכוין עצמו ליהא אלא איסורא
דרבנן ומיהו לפי האמת לאו הא בזה
תליא שמואל א"ע ג' דבמלאכה שאינה
צריכה לגופה סבר רבי יהודה דחייב
[מתמין] באין מתכוין ולרבי יהודה נמי
אסור אין מתכוין אפילו בגרירה
דמתמין עצמו לא אסיר אלא מדרבנן
כדאמר^(א) לקמן ובשילהי כל התדיר (נכח)
דף טז: ושם^(ב) דאמר שמואל המתנדב
יין מביאו ומולפו ע"ג האשים ופריך
והא קא מכבה ומשני דסבר דבר
שאין מתכוין מותר ופריך כי הכא
דאמר שמואל מכבין גחלת של מתכת
אצל לא של עץ והשתא אומר רש"א
דפריך מכ"ש דכיון דסבר שמואל
דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב
א"כ סבירא ליה נמי בשבת דבר שאין
מתכוין אסור דסבר המקשה דהתם
דהא בזה תליא כמו מקשה דהכא
וריון דבשבת אסור אין מתכוין כ"ש
צעלמא אך הקשה דמשמע דאי הוי
סבר שמואל מלאכה שאינה צריכה לו
פטור עליה הוה אחי שפיר ואמאי והא
מלאכה שאינה צריכה לגופה בשאר
איסורים דלאו שבת חייב עליה וכיון
דסבירא ליה דהא בזה תליא א"כ אמאי
קאמר התם דבר שאין מתכוין מותר:
נראה אדם חמין דתור צונן. (א"א)

כְּבִלֵי רֶאשׁוֹן לַחֲמִין לַתּוֹךְ לִזְנוֹן
אֵינוֹ מִבְּשֵׁל כִּמּוֹ שֶׁאִפְרָשׁ וְלֹא זֶנוֹן לַתּוֹךְ
חֲמִין אֲפִילוֹ כְּבִלֵי שֵׁנִי דְּגוּרֵי דִּישׁ כְּבִלֵי
שֵׁנִי אֲטוֹ כְּלֵי רֶאשׁוֹן וְצִיָּה דְּפִלְגִינִי וְשׂוֹר
זֶנוֹן לַתּוֹךְ חֲמִין הֵינִי דְּרוֹקָא כְּבִלֵי שֵׁנִי
דְּקַמְתִּי דְּצִיָּה כְּכּוֹס מִשְׁמַע דְּכְבִּלֵי
רֶאשׁוֹן מוֹדוֹ צִיָּה וְלֹא מִשּׁוֹס דְּסִכְרָה
הֵךְ בְּרִייתָא דַּמְתָּאָה גִּבְרָה דְּכַפִּירֵשׁ
בְּקוֹנְטֵרֵשׁ דֵּלָאס כִּן יִקְסֵה מִהֲכֹל לַמֶּלֶךְ
יֵעִילָאָה גִּבְרָה וְלִמְלֹאן דֵּלָמָה תַּמָּה גִּבְרָה

שאוּמֵר ר"מ' דחמין לתוך זֶוֹן מִשְׁמַע שֶׁהָזִנְיִן שֶׁל מִטָּה מִרְזִישׁ
 יִשְׁמַעְרֵצִין בְּזִנְיִן הַמְרִזִּין וּמִצְבָּטל חֲמִימוֹתָן וְלֹא זֶוֹן לְתוֹךְ חֲמִין
אִבְרָ בַּחֲבִטִּי ב'ו'. וְהֵאֵל דְּהֵא אֲחֻזְתִּי אִיירי כְּגוֹן שֶׁהוּא כְּלִי
 טִי מִדְּקֻאֲמֵר סֶפֶל אִינוּ כְּאֻזְבְּטִי וְהֵאֵל סֶפֶל ע"כ כְּלִי שֶׁנִּי דֵּאִי כְּלִי
 זְבִטִּי שֶׁהוּא כְּלִי רֶאשׁוֹן אִיירי לֹא הוּא לִיָּה לְמִינְקֻט אֲחֻזְבִּי אֲלֵא מִיחֹס
 אֵל פִּלְגוּי בְּכִלִּי שֶׁנִּי בִּין כּוּס שֶׁהוּא לֹא שְׂמִיָּה לְאֲחֻזְבִּי לִפִּי שְׁחֲמִין הַרְבֵּה
 יִנִּי דְנִקְטָן בְּחִימֹס שֶׁהוּא לְרֶאשׁוֹן לֹא יֵתן לְחֻבוֹ מִיחֹס הוּא מִנִּי לְחִימֵר
 פִּלְגוּי בִּין מִיחֹס לְכּוּס: **מִי** סִבְרַת ר"ש בן מִנְסִיָּה אֲסִיפֵא **אִי**
 דְּמִסְקִי' דְּסֶפֶל אִינוּ כְּאֻזְבְּטִי אִי' אֲסִיפֵא בְּכּוּס וּסְבֵר שְׁפִיר ר"ש בן
 אֲסִיפֵא דְּהִלְכְתָּא דְּהִלְכֵי כְּר"ש בן מִנְסִיָּה **אִי** וְאִי' לְמֵאִי דְּסִלְקָא דְּעִתָּךְ
 יִרִי הוּא כְּאֻזְבְּטִי כּוּס מִנִּי הִיר הוּא כְּאֻזְבְּטִי לְר"ש בן מִנְסִיָּה דְּהִלְכְתָּא
אִדָּם קִיתוֹן שֶׁ' מִיָּם. וְאִי' וְאִמְאִי לֹא מִימִיָּה בְּרִייתָא דְּלַעֲלִי דְּסֶפֶל
 וְאִי מִנִּי בִּין חֲמִין לְתוֹךְ זֶוֹן אִינוּ כְּאֻזְבְּטִי דְּהֵאֵל דְּסֶפֶל אִינוּ
 וְזֶוֹן וְעֵילֵי אֲקֻמֵּר דְּסֶפֶל אִינוּ כְּאֻזְבְּטִי וְלֹא חֲמִין לְתוֹךְ זֶוֹן אֲבָל אִינוּ
 הֵי וְנִקְטָן לִישָׁא דְּרַב יוֹסֵף דִּמְיִיָּה עֵלֵי: **שְׂאֵנִי** הָרֵם דְּמַפְסִיק בְּכִי.
ג דְּמַפְסִיק מִנָּה וְ"ל דְּהֵס בְּכִלִּי רֶאשׁוֹן וְהֵס דְּכִלִּי שֶׁנִּי שְׂאֵנִי:

שאסור לתת בתוכו צונן מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשירן]]]. כי המיחם ודאמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומעזרין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי ש

(א) עי' ביאור דברי רבינו ז"ל בחידושי הרשב"א ז"ל ד'

עין משפט
נר מצוה

לָא א ב מ״י פֿאַ מהל'
שבת הלכה ז ופי״ב
הלכה ב טוש״ע אר״ח ס״י
שלד סעיף כז:
לד ג מ״י ש פֿאַ הל' ז
טוש״ע אר״ח ס״י שח
סעיף יח:
לה ד ה מ״י פֿכ״ב מהל'
שבת הלכה ו טוש״ע
אר״ח סימן שיח סעיף יב:
לו ו מ״י ש טוש״ע שס
סעיף ט:

תום' ישנים

(א) עוד נוכל לומר דחמין
למך זיג דוקא ב"ש שרי
ב"ש אכל בכלי ראשון אסור
אטו זיג למך חמין:

דבינו חננאל

ואקשין ‏ **למראן**
שמואל רב שמעון והספר
שמואל מבכין חתול
מחבר מברה"י שבטיל של
זמנו בה רבם באל נחלת
ש עץ לא, ואילו ר"ש סבר
אפילו של עץ מותר לפי
אין מחבולין כחבולין
רב של ירוק וכו' ואינו
ספר ר' שמעון, ואיך
נעולם כר' יהודה סבירא
לילה חתול מלאכה שבט
לילה גופה חייב עליה,
למחבר רב דשני כר' הוב
נחלת כגון דחשבוש שהיא
המה ויהא חתולה שהיא
חתול דומה שהיא צוננת
כל שפאן כל דאמריית
נחלת לחושטו נמצאו בין
אדם ניווקין רב לפיכך מותר.
כל החתול של עץ אם
חסור אומרייתו נכתב כר' יאניה חתול דאם אומרייתו
כל חתול וזה חתול מותר
ממנה, ומכל פנים אין אדם
ניקוח שהשחרור בהן אדם
הדומה לתורקין כמנה,
לפיהן המכבד הוה חתול,
ולפיכך היה שפואל אדם
בנחת של עץ. ומדוקה
רבנא רבינא קרי ברה"י
מולריכו חתול פחות מן
החיתול וכו' רב שמואל
אמרת דרב באיסורא, וזה
קרייל כשמואל דאמר
מבלכארה שניה צריכה
לגופה פחות כר' יהודה,
דברב שאן מחבולין בהן
שפועי, ומדבר אחא ורבינא
ששפועי מנייהו דהלכתא כר'
שמואל. פסקא אבא נתן
זא חלובי וא לתור חכוס
לח' להשפירש. ח"י (לא
ית) [נתן] אבא נתן חתול
בין [אלא] אבא נתן חתול,
וכר' מתיחין ר' בא, וראוקמיס
לזה דריש כן מנסא
שאסור, כלומר לא נתקל
ש"כ ובי"א חסא פלורי רב
נאסין. ואע"י דאמר רב
חננין הלכתא כן ששועין כן
מנסא, איך דאמר רב הונא
לרבא דרבא אל קמיד
וימינן, כעיד כמר ורבינא
עביד כמר מהתי ר' חייא,
דחתי ר' חייא ורבינא
דחתי כן מים לתור אדם
ש"כ שאן חתול רב, אלא
הונא ואמר ליה מיעה חתול,
כלומר מיעה אדם חתול של
מים לתור שפאן של מים
בין חתול חתול בין צונן
חתול, קרייל כחתייתו
דאיתין בתיא, ומעשה ר' יוא
לדא ומדא שפא ואבכטי וכוס

ש'אסור לתת בתוכו צונן מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשיי[ן]. כי הימים הוא עצמו מייחם, אבל ספ' ודאמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומערין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי שני, וקיייל כלי שני מותר.

(א) ע"י ביאור דברי רבינו ו"ל בחידושי הרשב"א ו"ל ד"ה גמלת של מתכות ע"ש היטב.